

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 50/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Podtatranská advokátska kancelária, s. r. o., Štôla 44, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Romana Vaška, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr 5/2012 z 23. mája 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoPr 5/2012 z 23. mája 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 28. apríla 2004 Okresnému súdu Poprad žalobu proti Prezídiu Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, odboru hraničnej a cudzineckej polície [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie sumy 44 550 Sk a o určenie neplatnosti personálneho rozkazu č. 228 z 28. júna 2001. Okresný súd Poprad postúpil vec Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením z 29. januára 2008 konanie o preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu č. 228 z 28. júna 2001 zastavil, nárok sťažovateľa na zaplatenie 44 550 Sk s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie a vec postúpil Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“).

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 21 S 3/2008 z 3. novembra 2011 tak, že žalobu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 18 CoPr 5/2012 z 23. mája 2012 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal vady konania podľa § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 180/2013 z 28. apríla 2014 tak, že toto dovolanie odmietol.

Sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy z dôvodu, že vec nebola pridelená sudcovi určenému príslušným rozvrhom prác, keďže „*vec je vedená pod sp. zn. 21 S/3/2008, pričom ide o občiansko-právny spor, ktorý mal byť vedený v C registri*“.

Sťažovateľ tiež namieta, že konajúce súdy nesprávne právne posúdili vec, keď dospeli k záveru, že sú viazané personálnym rozkazom č. 228 z 28. júna 2001 o znížení osobného príplatku sťažovateľa. Poukazuje tiež na to, že konajúce súdy porušili princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže v skutkovo a právne podobnej veci

vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 79/2002 a preskúmanej krajským súdom ako odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 9/2004 rozhodli odlišne.

Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd a krajský súd svoje rozsudky neodôvodnili riadne, čím mu mali odňať možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pričom ďalej uvádza:

„Súd prvého stupňa ako i odvolací súd svojim postupom odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, keď obidva sudy nezdôvodnili riadne napadnuté rozhodnutia, pričom odvolací súd zároveň pochybil i v tom, že nezdôvodnené rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ust. §-u 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. nezrušil...

Základným právnym názorom súdu prvého stupňa, ale i odvolacieho súdu, na základe ktorého bola žaloba žalobcu zamietnutá, je ich názor že pri rozhodnutí v tejto veci sú sudy viazané personálnym rozkazom č. 228 z 28. 6. 2001... Ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd nepresvedčili sťažovateľa, že by tento ich právny názor mal oporu v zákone, pretože žiadne zákonné ustanovenia, ktoré by zdôvodňovali ich postup pri hodnotení uvedeného personálneho rozkazu necitovali a ani inak neuviedli, preto ich právne posúdenie veci je pre žalobcu len nezdôvodneným názorom.

Podľa sťažovateľa predmetný nezákonný personálny rozkaz je len jedným z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané. Prečo sa sudy necítili byť viazané zákonným personálnym rozkazom č. 262/1999, ktorým bol žalobcovi priznaný osobný príplatok..., ktorý bol tiež jedným z dôkazov, to nezdôvodnili.

... Pokiaľ rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je dostatočne zdôvodnené podľa ust. §-u 157 ods. 2 O. s. p., je odvolací súd povinný podľa názoru sťažovateľa napadnuté rozhodnutie v súlade s ust. §-u 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie, inak dôjde narušeniu dvojinstančnosti konania a tým aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. To platí aj v prípade, že odvolací súd je presvedčený o vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré nie je dostatočne odôvodnené v súlade s ust. §-u 157 ods. 2 O. s. p. Sťažovateľ v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Cdo 317/2009...

Odvolačí súd taktiež presvedčivo nevysvetlil, aký je rozdiel medzi jednostranným rozhodnutím zamestnávateľa o znížení osobného príplatku vo veci právoplatne rozhodnutej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn.: 15 C/79/02 a jednostranným rozhodnutím zamestnávateľa o znížení osobného príplatku v tejto veci, ktorý sa nazýva personálny rozkaz, preto že právne nezdôvodnil, akú právnu povahu majú tieto rozhodnutia zamestnávateľa a prečo súd nemusel byť viazaný jednostranným rozhodnutím zamestnávateľa o znížení osobného príplatku vo veci vedenej pod sp. zn.: 15C/79/02 a prečo musí byť viazaný jednostranným rozhodnutím zamestnávateľa o znížení osobného príplatku v tejto veci. Súd namiesto toho konštatuje, že nemá právomoc na preskúmanie jednostranným rozhodnutím zamestnávateľa o znížení osobného príplatku v tejto veci. Opäť ide len o tvrdenie súdu bez citácie právnych predpisov, resp. bez odkazu na ne, čo je nepresvedčivé a nekontrolovateľné a takéto zdôvodnenie považuje sťažovateľ za arbitrárne...

Podľa nášho názoru právne neodôvodnený názor prvostupňového i odvolacieho súdu že pri rozhodnutí v tejto veci sú súdy viazané personálnym rozkazom č. 228 z 28. 6. 2001 je nesprávny, v rozpore s právom žalobcu, aby vec bola rozhodnutá nezávislým súdom, ako i v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Ide o zásah do nezávislosti súdu a odopretie spravodlivosti sťažovateľovi.“

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť pridelením veci do nesprávneho registra, uvádza:

„Podľa nášho názoru je nesprávne pokladať za správne obsadený súd, ak bolo porušené právo účastníka konania na jeho zákonného sudcu, teda v súlade s ust. §-u 3 ods. 3 Zák. č. 757/2004 Z. z., podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Už všeobecné súdy musia byť strážcami ústavnosti pri svojom konaní a rozhodovaním, a to v súlade s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR.

Preto pokiaľ Ústava SR stanovuje, že nikto nemôže byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a zároveň zákon stanovuje, kto je považovaný za zákonného sudcu, javí sa nám

nesprávne tvrdenie, že súd obsadený inou osobou, ako zákonným sudcom možno považovať za správne obsadený súd. Opačný názor sa nám javí ako ústavne nekonformný a zužujúci výklad.

Pokiaľ sa týka tvrdenia odvolacieho súdu, ktorý skutočnosť, že vec bola zaradená do nesprávneho registra, nepovažuje za významnú, keďže táto chyba mala byť odstránená ust. §-u 152 ods. 7 Vyhl. MS SR č. 543/2005 Z. z. márnym uplynutím 30 dňovej lehoty od nesprávneho zaradenia veci, máme za to, že tento právny názor je nesprávny.

Chybné zaradenie veci do registra sa nemôže zhojiť aplikáciou ust. §-u 152 ods. 7 Vyhl. č. 545/2005 Z. z. Takéto tvrdenie je v rozpore s ust. §-u 3 ods. 3 Zák. č. 757/2004 Z. z., podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

Zákon určuje osobu zákonného sudcu len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Ust. §-u 152 ods. 7 Vyhl. č. 545/2005 Z. z. nie je ani zákonom ani rozvrhom práce, preto je jeho aplikácia predpisom vyššej právnej sily priamo vylúčená. Zároveň ust. §-u 152 ods. 7 Vyhl. č. 545/2005 Z. z. považujeme za pokus o legislatívne obchádzanie ust. čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavy SR.

Pokiaľ súd zistí pri rozhodovaní rozpor v predpise vyššej právnej sily – čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a ust. §-u 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. na jednej strane a ust. §-u 152 ods. 7 Vyhl. č. 545/2005 Z. z. ako predpisu nižšej právnej sily, ktorý je mimochodom vydaný exekutívou, máme za to, že súd je povinný pridržať sa normy vyššej právnej sily, ktorá bola kreovaná zákonodarnou mocou a podať podnet na zosúladenie odporujúcej normy nižšej právnej sily príslušnému orgánu.

Keďže prvostupňový sudca [REDACTED] podľa rozvrhu práce na rok 2008 nebol zaradený na prejednanie civilných vecí, by sa v súlade s rozvrhom práce nikdy nemohol stať zákonným sudcom na prejednanie tejto veci.“

Sťažovateľ na podporu svojej argumentácie uvádza právne závery vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, najvyššieho súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

K procesnej podmienke včasnosti podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – teda jej podania v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), sťažovateľ uvádza:

„V súlade s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky plynie lehota na podanie tejto ústavnej sťažnosti od doručenia rozhodnutia o dovolaní, v tomto prípade od doručenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 4. 2014, sp. zn.: 4 Cdo 180/2013, ktoré nám bolo doručené dňa 22. 5. 2014, a teda lehota na podanie ústavnej sťažnosti končí dňom 22. 7. 2014.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné práva sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, princíp právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, právo... podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a právo... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 05. 2012, číslo konania 18 CoPr/5/2012 porušené boli.

... Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 05. 2012, číslo konania 18 CoPr/5/2012 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 5 000,- EUR € do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu...“

Sťažovateľ si tiež uplatnil právo na úhradu trov konania v sume 284,08 €.

Čo sa týka návrhu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, podľa sťažovateľa je odôvodnené „z dôvodu zásahu do jeho ústavných práv. Jeho návrh sa prejednáva od roku 2004, súdy vo veci viackrát pochybili a nakoniec vyhlásili, že nie sú vo veci nezávislé a že nemôžu vo veci rozhodnúť o všetkých podstatných otázkach a musia sa držať personálneho rozkazu.

Neodôvodnili však svoje rozhodnutie po právnej stránke a navyše mu bol odňatý aj zákonný sudca, opäť chybným postupom súdu a sudca ktorý vec rozhodoval, v danom

roku nebol pridelený na rozhodovanie civilných vecí vôbec. Hoci tieto okolnosti namietal, súdy rozhodnutia ani neodôvodnili v zákonom predpísanom rozsahu, tak sa z napadnutého rozhodnutia a ani z predchádzajúceho rozhodnutia prvostupňového súdu nedozvedel, podľa akých zákonných noriem v konaní vlastne neuspel. Tento postup súdu v ňom vyvolal pocit nespravodlivosti, márnosti súdneho konania, ktoré mu neprinieslo ani len zákonné vysvetlenie, prečo vo veci neuspel a to po 10-tich rokoch súdneho konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným

súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. marca 2013, pričom sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, podal sťažnosť na poštovú prepravu 21. júla 2014, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 28. apríla 2014 tak, že ho odmietol. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 22. mája 2014, a preto s prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu „*lehota na podanie ústavnej sťažnosti končí dňom 22. 7. 2014*“.

Ústavný súd túto argumentáciu sťažovateľa neakceptuje, pričom ako rozhodujúcu skutočnosť zohľadnil to, že sťažovateľ ňou nenamieta porušenie svojich práv rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, čo je v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného

súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012) nevyhnutným predpokladom na aplikáciu ustálenej judikatúry ústavného súdu (na ktorú sťažovateľ poukazuje, pozn.), v zmysle ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) sťažovateľovi a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v prípade sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavný súd totiž musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietať vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v danej veci sťažovateľ neurobil. Za splnenia tejto podmienky, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu súčasne preskúmať aj rozhodnutie odvolacieho súdu (napadnutý rozsudok krajského súdu).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti nenamieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, prípadne postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Za týchto okolností bolo potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, a nie od právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vychádzajúc z týchto právnych záverov, ústavný súd tiež považuje za potrebné poukázať na to, že sťažovateľ v dovolaní z 18. apríla 2013 proti rozsudku najvyššieho súdu z 23. mája 2012 namietal, že mu postupom okresného súdu a krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP tým, že tieto súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozsudky, okrem iného aj vo vzťahu k ich právnemu záveru, že sú viazané personálnym rozkazom č. 228 z 28. júna 2001. Sťažovateľ tiež namietal, že vec bola zapísaná do registra „S“, nie do registra „C“, čím bol daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. g) OSP. Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 180/2013 z 28. apríla 2014 dovolanie sťažovateľa odmietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že napriek procesnej povahe uvedeného uznesenia sa najvyšší súd vecne vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa. Argumentácia sťažovateľa v jeho sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v zásade zhodná s jeho dovolacou argumentáciou, preto táto skutočnosť zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016